

W

(9)

6-22

A K A D E M I A S Z T A B U G E N E R A L N E G O
im. generała broni Karola Świerczewskiego

KATEDRA TAKTYKI OGÓLNEJ

16546

DO UŻYTKU
SŁUŻBOWEGO
TAJNE
Egz. Nr 3

plk dypl. Teofil WÓJCIK

**ZASADY, ORGANIZACJA I PROWADZENIE
FORSOWANIA PRZESZKÓD WODNYCH PRZEZ PUŁK**

Skrypt wykładu

033856

BIBLIOTEKA NAUKOWA ASG WP
Archiwum Działu Zbiorów Specjalnych
Br. ewid. 139856

WARSZAWA

MARZEC

1974

W

(9)

6-20

A K A D E M I A S Z T A B U G E N E R A L N E G O
im. generała broni Karola Świerczewskiego

KATEDRA TAKTYKI OGÓLNEJ

DO UŻYTKU
SŁUŻBOWEGO
T A J N E

Egz. Nr 3

16546

płk dypl. Teofil WÓJCIK

**ZASADY, ORGANIZACJA I PROWADZENIE
FORSOWANIA PRZESZKÓD WODNYCH PRZEZ PUŁK**

Skrypt wykładu

033856

BIBLIOTEKA NAUKOWA ASG WY
Archiwum Działu Złotych Specjalnych
Nr sygn. _____

39856

WARSZAWA

MARZEC

1974

AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO
im. gen. broni K. Świerczewskiego

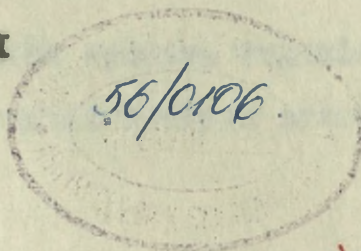
ZATWIERDZAM
SZEF KATEDRY TAKTYKI OGOLNEJ

gen. bryg. Marian WASILEWSKI

DO UŻYTKU
SŁUŻBOWEGO

~~TAJNE~~

Egz. nr. 5

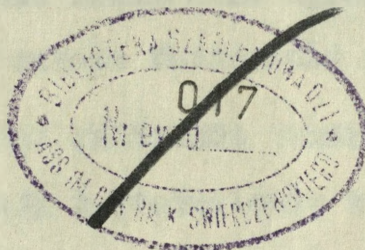
Spec. nr 12657

ppk dypl. Teczli WÓJCIK

SKRYPT WYKŁADU

~~Projekt~~

Temat: "ZASADY, ORGANIZACJA I PROWADZENIE FORSOWANIA
PRZESZKÓD WODNYCH PRZEZ PUŁK"

SPRAWDZIŁ:
DOWODCA I KURSU OGÓLNOWOJSKOWEGO

BIBLIOTEKA NAUKOWA ASG WP
Archiwum Działu Zbiórki Specjalnych

ppk doc. dr Adolf BAK

Nr ewid.

39856

WARSZAWA

Marzec

1974 r.

PLAN WYKŁADU

TEMAT: ZASADY, ORGANIZACJA I PROWADZENIE FORSOWANIA PRZESZKOD WODNYCH PRZEZ PUŁK

CEL: Przedstawić podstawowe zasady, organizację oraz prowadzenie forsowania przeszkód wodnych przez pułk.

CZAS: 2 godz. /90'/

ZAGADNIENIA

1 lekcja wykładu - 45'

czas.

WSTEP	5 min.
1. OGOLNE ZASADY FORSOWANIA PRZESZKOD WODNYCH	30 min.
1.1. Warunki forsowania przeszkód wodnych	10 min.
1.2. Sposoby forsowania przeszkód wodnych
przez pułk	5 min.
1.3. Charakterystyka odcinka forsowania pułku .	8 min.
1.4. Treść i głębokość zadań oraz ugrupowanie
bojowe pułku w czasie forsowania	7 min.
2. ORGANIZACJA FORSOWANIA PRZESZKOD WODNYCH PRZEZ PUŁK ..	25 min.
2.1. Wypracowanie decyzji i postawienie zadań bojowych ..	10 min.
<u>2 lekcja wykładu - 45'</u>	
2.2. Organizacja dowodzenia i współdziałania	8 min.
2.3. Główne zagadnienia zabezpieczenia forsowania	7 min.
3. PROWADZENIE FORSOWANIA PRZESZKOD WODNYCH PRZEZ PUŁK ..	25 min.
3.1. Podejście pułku do przeszkody wodnej i forsowanie
jej z marszu	10 min.
3.2. Forsowanie przeszkody wodnej przez siły główne
pułku	8 min.
3.3. Forsowanie przeszkody wodnej przez pułk z plano-
wanym przygotowaniem	7 min.

ZAKOŃCZENIE 5 min.

Razem 90 min.

POMOCE NAUKOWE:

A. Schematy:

- nr 1 - Schemat decyzji dowódcy pz do forsowania przeszkody wodnej z marszu;
- nr 2 - Schemat decyzji dowódcy pułku do forsowania przeszkody wodnej z planowym przygotowaniem.

B. Taśmaxszeroka do rzutnika "Lech" z rysunkami:

- nr 1 - Ugrupowanie bojowe brygady NMF w obronie rejonu przeszkody wodnej;
- nr 2 - Obrona ruchowa za przeszkodą wodną;
- nr 3 - Forsowanie z marszu;
- nr 4 - Forsowanie z planowym przygotowaniem;
- nr 5 - Przeprawa desantowa;
- nr 6 - Przeprawa czołgów pod wodą;
- nr 7 - Przeciąganie czołgów pod wodą;
- nr 8 - Działanie taktyczne desantu powietrznego /variant I/;
- nr 9 - Działanie taktycznego desantu powietrznego /variant II/.

C. Rzutnik światła dziennego "Lech" i ekran.

D. Przeźrocza

- nr 1 - Temat i zagadnienia wykładu;
- nr 2 - Definicja forsowania;
- nr 3 - Definicja forsowania z marszu;
- nr 4 - " " z planowym przygotowaniem;
- nr 5 - Wymagany czas trwania przeprawy z marszu;
- nr 6 - Definicja odcinka forsowania pułku;
- nr 7 - Definicja przeprawy w bród;
- nr 8 - Ładowność samobieżnych środków desantowych i promowych;
- nr 9 - Wykaz literatury.

E. Aspektomat do wyświetlania przeźroczy i ekran

1 lekcja wykładu

WSTĘP

Natarcie jest z reguły związane z częstym forsowaniem przeszkód wodnych, które w znacznym stopniu zwiększają możliwość obronne nieprzyjaciela. Stąd też forsowanie, jako część składowa natarcia zajmuje wiele miejsca w różnego rodzaju ćwiczeniach i literaturze wojskowej.

W programach studiów w ASG problemom

W ASG poświęca się oddzielne ćwiczenia na I kursie, a na drugim problemom te przewyżają je w ćwiczeniach doskonalących i specjalistycznych z wykorzystaniem peragru i innych obiektów.

Zasady organizacji i prowadzenia forsowania nieustannie ulegały i w dalszym ciągu ulegają zmianom. Decyduje o tym przede wszystkim rozwój technicznych środków walki, głównie wozów bojowych /transporterów opancerzonych/ oraz poglądy i założenia doktrynalne. Zasadnicze zmiany wystąpiły w ostatnich latach w wyniku wyposażenia pułku w pływające transportery opancerzone, a ostatnio bojowe wozy plechoty.

Dzięki temu cały pułk zmechanizowany może pokonywać przeszkody wodne w pław na etatowych wozach bojowych.

Zachodzące zmiany w wyposażeniu wojsk i organizacji forsowania przyczyniły się do dezaktualizowania nie niektórych i wydawnictw wojskowych. Obecnie do praktycznego wykorzystania i studiowania

w szkoleniu są przydatne:

- regulamin walki: "pułk dywizja";
- instrukcja o forsowaniu przeszkód wodnych (Inz. 385/75);
- podręcznik: "Taktyka ogólna";

- Biuletyn Informacyjny Szt.Gen. nr 3/103/ 1971 r.

Przy czym w powyższych wydawnictwach niektóre zagadnienia są już

nieaktualne, głównie dane odnoszące się do norm - głębokości zadań pułku i dywizji. Problemy te wyjaśnia skrypt pt. "Organizacja i prowadzenie forsowania przeszkód wodnych przez dywizję /pułk/ nr bibl.021847 oraz niniejszy wykład i nowe

~~opracowany skrypt dla I kursów.~~

Z uwagi na ograniczony czas wykładu pominięte zostaną niektóre zagadnienia, a część z nich potraktuję w sposób zwięzły, uważając iż przedstawione treści wykładu powinny stanowić wprowadzenie do dalszych studiów na I kursie. Wykaz literatury zostanie podany na końcu wykładu.

1. OGÓLNE ZASADY FORSOWANIA PRZESZKÓD WODNYCH PRZEZ PUŁK

1.1. Warunki forsowania przeszkód wodnych

Forsowanie jest to natarcie połączone z pokonaniem przeszkody wodnej, której przeciwległego brzegu broni nieprzyjaciel. Początkiem forsowania jest moment odbicia od własnego brzegu pododdziałów pierwszego rzutu pułku pod osłoną ognia artylerii ^{i lotnictwa oraz uderzeń jednostek} w czasie ogólnego przygotowania forsowania. Kończy się ono opanowaniem na przeciwległym brzegu rubieży /przyczółka/, której utrata pozbawia nieprzyjaciela możliwości prowadzenia ognia na przeszkodę wodną z broni maszynowej i środków przeciwpancernych. Dalsza faza przetrzucenia wojsk na przeciwległy brzeg przeszkody wodnej nazywa się przeprawą ^(wyświetlić przeprawę w 2).

Przeprawa, to zorganizowane przekroczenie przeszkody wodnej przez nacierające lub maszerujące wojska.

Wysokie tempo natarcia, głębokie zadania bojowe oraz duża częstotliwość występowania przeszkód wodnych powodują, że pułk w ciągu doby może forsować jedną lub kilka rzek /kanałów/ o różnej szerokości. Na przykład na północno-nadmorskim kierunku operacyjnym od Odry do granicy Francji występuje 50 rzek i 25 kanałów o różnej szerokości, a średnia odległość między nimi

wynosi 15-30 km, co pokrywa się z głębokością zadania bliższego lub następnego pułku w natarciu.

Przeszkody wodne dzielą się na: rzeki, kanały /łaglowne, irygacyjne i inne/, jeziora, zalewy oraz wąskie cieśniny morskie. Najczęściej w toku natarcia wojska będą napotykać na rzeki, kanały i jeziora.

Znaczenie przeszkód wodnych w działaniach bojowych wojsk zależy w dużym stopniu od ich właściwości, to jest od szerokości, szybkości prądu, głębokości wody oraz charakteru dna, doliny, brzegów i przyległego terenu, klimatu i istniejących na tych przeszkodach urządzeń hydrotechnicznych.

Kryteria podziału przeszkód wodnych według szerokości, głębokości i szybkości prądu wody^{x/}

Tabela 1

Szerokość		Głębokość		Prędkość prądu	
Wyszczególnienie	W m	Wyszczególnienie	W m	Wyszczególnienie	W m
Wąskie	do 50	Płytke	do 1,5	Powolne	do 0,5
Srednie	50-150	Srednio-płytke	1,5-3	Srednie	0,5-1
Szerokie	ponad 150	Głębokie	3-5	Szybkie	1-2
-	-	Bardzo głębokie	ponad 5	Bardzo szybkie	ponad 2

W zależności od stopnia trudności forsowania przeszkody wodne dzielą się na:

x/ Spotyka się również podział przeszkód wodnych na: wąskie, do 60 m, średnie 60-200 m i szerokie powyżej 200 m

- a/ Łatwe do forsowania o szerokości do 100 m, głębokości do 1,5 m, dnie twardym, terenie przyległym do przeszkody dostępnym dla pojazdów również poza drogami bitymi.
- b/ Trudne do forsowania - o szerokości 100-300 m, głębokości do 2,5 m, dnie mulistym, terenie przyległym podmokłym lub zabagnionym, utrudniającym w około 50% dostęp do przeszkody wodnej.
- c/ Bardzo trudne do forsowania - o szerokości ponad 300 m, głębokości ponad 2,5 m, terenie przyległym podmokłym i zabagnionym oraz miękkim i mulistym dnie.

Stopień trudności forsowania przesukód wodnych zależy również od charakteru doliny i urządzeń hydrotechnicznych. Na przykład, przeszkoda wąska, położona w szerokiej zabagnionej dolinie posiadająca strome brzegi lub urządzenia hydrotechniczne do spięzzenia wody /tamy, zbiorniki, śluzy/ może niejednokrotnie hamować tempo natarcia pałku i być bardzo trudną do forsowania.

W warunkach użycia BMR pełne wykorzystanie przez pałek skutków uderzeń jądrowych umożliwia forsowanie w tempie zbliżonym do tempa natarcia. Często jednak strefy skażeń i zniszczeń oraz deformacja terenu przyległego do przeszkody wodnej mogą w znacznym stopniu utrudnić forsowanie.

W wyniku uderzeń jądrowych na podejściach do rzeki mogą powstać duże zniszczenia, zawały, pożary i strefy o dużym skażeniu promieniotwórczym. Na skutek wybuchu min jądrowych w wodzie i na brzegach może zmienić się charakter rzeki, ukształtowanie koryta i charakter przyległego terenu.

W zależności od charakteru przeszkody wodnej, terenu przyległego do niej i dysponowanego czasu nieprzyjaciel może

zorganizować w oparciu o rzekę obronę rejonu /pozycyjną/ lub ruchową. Stąd też rozróżniamy natarcie z forsowaniem przeszkody wodnej na obronę rejonu lub ruchową.

Pułk forsuje z reguły przeszkody wodne z takimi środkami wzmocnienia, jak w trakcie normalnego natarcia, a ponadto może otrzymać dodatkowo pluton /kompanię/ desantowo-przeprawowy z batalionu saperów dywizji lub armijnego batalionu desantowo-przeprawowego, 1/2 parku PP-64^{x/} oraz pluton samobieżnych promów gąsienicowych i kompanię saperów. Z przydzielonej ilości sił i środków pułk może zorganizować dwie przeprawy desantowe i 1-2 przeprawy promowe.

Pułk może forsować przeszkody wodne w składzie pierwszego rzutu dywizji lub jako oddział wydzielony.

Do zasadniczych wymagań w czasie forsowania przeszkód wodnych przez pułk /dywizję/ należy zaliczyć: utrzymanie wysokiego tempa przeprawy; forsowanie na szerokim froncie z jednoczesnym skupieniem wysiłku forsowania na wybranych kierunkach; jednoczesne przeprowadzanie wszystkich rodzajów wojsk; niezwłoczne rozwijanie natarcia po przeprowadzeniu sił i środków na przeciwległym brzegu; zachowanie ciągłości forsowania i natarcia na przeciwległy brzeg.

1.2. Sposoby forsowania przeszkód wodnych przez pułk

Pułk może forsować przeszkody wodne w toku przełamania obrony w pościgu za nieprzyjacielem albo po przejściu do natarcia z rubieży przeszkody wodnej, kiedy pododdziały znajdują się w obronie lub forsowanie z marszu nie miało powodzenia. Stąd

x/ Z kompletu pułku pontonowego PP-64 można zbudować most pontonowy pod obciążenie 30 t o długości 178 m lub 6 promów prze-
wozowych pod obciążenie 50 t.

też zależności od położenia, miejsca i roli pułku forsowania może się odbywać: z marszu i z planowym przygotowaniem^{x/}.

Przyjęto tu obowiązującą terminologię chociaż rozumie się, że forsowanie z marszu jest również zawsze planowane^{x/}.

Zasadniczym sposobem pokonywania przeszkód wodnych jest forsowanie z marszu^{xx/}. Polega ono na tym, że odbywa się z zasady bez zatrzymywania pułku przed przeszkodą wodną. W takim ugrupowaniu, w jakim pułk podszedł do rzeki. Niekiedy jednak niektóre pododdziały /elementy ugrupowania bojowego pułku/ mogą zatrzymać się dla uporządkowania i przygotowania się do forsowania, a przede wszystkim dla podciągnięcia artylerii i środków przewoźnych.

Przy takim sposobie forsowania czas pokonania przez wojska średniej przeszkody wodnej powołana wynosiła:

- batalionów pierwszego rzutu pułku - 30' - 40';

- pułków pierwszego rzutu dywizji

/bez części tyłów/

- 2-3 godziny

Przeszkody wodne z marszu forsuje się w różnych warunkach, sytuacji, pory roku i doby. W czasie minionej wojny forsowanie z marszu odbywało się w warunkach pomyślnego rozwijania natarcia, głównie pościgu za nieprzyjacielem. Jest to najbardziej typowe i dzisiaj.

Pułk zmechanizowany może forsować przeszkodę wodną z marszu w toku przekamywania obrony npla na podejściu do ^{reki} ~~złoty~~ lub pościgu za nim, działając w składzie sił głównych w pierwszym rzucie

x/ Biuletyn Informacyjny nr 3/103/ Sztabu Generalnego z 1971 r. na str. 109 wyróżnia dodatkowo forsowanie przeszkody wodnej z przygotowaniem w ograniczonym czasie. Ma ono miejsce wówczas, gdy forsowanie z marszu nie powiodło się.

xx/ Przedstawić na taśmie rzutnika rys. nr 2.

dywizji lub samodzielnie, będąc jej oddziałem wydzielonym /awangarda/. Pułk czołgów forsuje przeszkodę wodną z marszu wówczas, gdy występują w niej miejsca do przejścia w bród, a także gdy taktyczny desant powietrzny opanował przeprawy lub rejonu na przeciwległym brzegu.

Jeśli pułk znajduje się w bezpośredniej styczności z nieprzyjacielem na rubieży przeszkody wodnej przez określony czas lub gdy forsowanie z marszu - ze względu na siłę oporu - nie powiodło się wówczas organizuje się forsowanie tej przeszkody z planowym przygotowaniem^{x/}. Tego rodzaju forsowanie - jako wymuszona forma działań - wymaga zgromadzenia i rozwinięcia odpowiedniej ilości sił i środków rażenia, podciągnięcia do przeszkody wodnej sił głównych i zorganizowanie silnego ogniowego przygotowania, forsowania. Zasadnicza różnica między forsowaniem z marszu, a z planowym przygotowaniem polega na tym, że w drugim przypadku istnieją dogodniejsze warunki do organizowania forsowania. Ma się zatem możliwość dokładnego zorganizowania i przeprowadzenia bardziej szczegółowego rozpoznania zarówno przeszkody wodnej, jak system obrony nieprzyjaciela oraz możliwość wcześniejszego zgromadzenia niezbędnych sił i środków potrzebnych do forsowania.

1.3. Charakterystyka odcinka forsowania pułku

Pułk będący w natarciu na czas forsowania przeszkody wodnej otrzymuje odcinek forsowania, który określa dowódca dywizji. Jeśli pułk działa jako oddział wydzielony na określonym kierunku, wówczas najczęściej dowódca pułku samodzielnie wybiera odcinek forsowania.

x/ Przedstawić na taśmie rzutnika rys.nr 2.

Odcinek forsowania jest to określonej długości odcinek /^{pas} /~~Pas~~/ przeszkody wodnej z przylegającym do niej terenem - zarówno na brzegu wyjściowym, jak i przeciwległym - odpowiednio przystosowany do forsowania /przeprawy/ w kilku najbardziej dogodnych miejscach /rejonach/ zwanych przeprawami^{z/}.

Odcinek forsowania pułku powinien: umożliwić jednocześnie pokonanie przeszkody wodnej przez pierwszorzutowe bataliony, zapewnić swobodę manewru i możliwość rozśrodkowania środków przeprawowych i przeprawiających się pododdziałów pułku; posiadać miejsca dogodne do urządzenia przepraw głównych, zapasowych i pozornych; zapewnić dobry wgląd w głąb obrony nieprzyjaciela; posiadać dogodne podejścia /dojazdy/ do przeszkody wodnej.

Odcinek forsowania pułku zazwyczaj pokrywa się z pasem natarcia pułku. Szerokość jego wynosi od 2 do 10 i więcej km. W ramach odcinków forsowania pułku wyznacza się odcinki forsowania o szerokości 1-5 km dla każdego batalionu pierwszego rzutu pułku.

Na odcinku forsowania pułku organizuje się, w zależności od potrzeb: dwie przeprawy desantowe, 1-2 czołgów pod wodą^{xx/} albo w bród lub po lądzie. Oprócz tych przepraw dywizja może w ramach odcinka forsowania pułku urządzać przeprawy promowe, a gdy przeszkoda jest wąska lub średnia - przeprawę mostową.

W celu zapewnienia planowego wychodzenia pododdziałów pułku i sprawnego przebiegu forsowania oraz wyeliminowania nadmiernego grupowania się pododdziałów w pobliżu przeszkody wodnej należy wyznaczać i urządzać:

- x/ Omówić na schemacie nr 1.
xx/ Dla pułku czołgów organizuje się z reguły dwie przeprawy czołgów pod wodą, a pułku zmechanizowanego - jedną.

a/ Rejon wyjściowy^{x)} - w odległości 3-5 km od przeszkody wodnej, w którym zatrzymuje się w kolumnach drugi rzut /odwód/ i inne elementy ugrupowania bojowego pułku, oczekujące na sygnał do wyruszenia na rękadę przybrzeżną i dalej do poszczególnych przepraw. Wielkość rejonu wyjściowego powinna zapewnić maksymalne rozśrodkowanie wojsk i sprzętu bojowego. W skład tego rejonu wchodzi: rejony uszczelniania czołgów stanowiska ogniowe środków OPL, stanowisko dowodzenia pułku oraz niezbędne ukrycia dla ludzi i sprzętu.

b/ Rejony /miejsca/ przygotowania /uszczelniania/ czołgów wybiera się je w granicach rejonu wyjściowego i wówczas, gdy w ramach odcinka forsowania pułku istnieją dogodnie miejsca na urządzenie przeprawy czołgów pod wodą. W miejscach tych załogi przygotowują czołgi do przeprawy zgodnie z instrukcją odnoszącą się do danego typu wozu.

c/ Rejony zatrzymania /rozmieszczenia/ rzutów transportowych - w odległości 1-1,5 km od brzegu & ilości jeden rejon na każdy pierwszorzutowy batalion piechoty. W rejonie tym grupują się środki transportowe batalionu /nie przystosowane do pływania/ oczekujące na przeprawę.

d/ Punkty kontroli uszczelniania wozów /PKUW/ urządza się po jednym na każdej przeprawie czołgów pod wodą w odległości 100-200 m od przeszkody wodnej. Punkty te są integralną częścią przeprawy czołgów pod wodą. Sprawdzenie czołgu na PKUW nie może trwać dłużej niż 2 minuty. Jeśli czołg nie jest należycie przygotowany i uszczelniony, wszelkie zabiegi z tym związane, dokonuje obsługa warsztatu znajdującego się na PKUW. Czołgi po sprawdzeniu udają się kolejno na przeprawę.

^{x)} schemat nr 112

e/ Linie wyjściowe w odległości 100-200 m od przegu.

Jest ona przeznaczona do kierowania kolejnych pododdziałów na przeprawę. Od linii wyjściowej do każdego miejsca załadowania na środki przeprawowe urządza się po jednej drodze na przełaj.

f/ Drogi: dojazdu do przepraw, po jednej do każdej przeprawy i dla każdego batalionu piechoty oraz pierwszorzutowego pułku; rokada na wysokości rejonu wyjściowego zapewnia manewr pododdziałami na odpowiednie przeprawy; rokada przybrzeżna w odległości 1-1,5 km od przeszkody wodnej zabezpiecza ^{wyście} pododdziały na odpowiednie przeprawy i manewr środkami przeprawowymi; rokada za przeszkodą wodną /2-3 km za przeszkodą wodną/ zapewnia wyjście pododdziałów, po sforsowaniu przeszkody wodnej, na właściwe kierunki natarcia.

Oprócz tego w granicach odcinka forsowania powinny się znajdować: posterunki regulacji ruchu, przeprawowe punkty medyczne, węzły łączności, punkty obserwacyjne, zjazdy do wody i wyjazdy na przeciwległy brzeg, punkty wydobywczo-ratunkowe, miejsca rozmieszczenia grup ewakuacyjno-ratunkowych /GER/, linia odbijania i lądowania oraz elementy ochrony przepraw.

1.4. Treść i głębokość zadań bojowych oraz ugrupowanie bojowe pułku w czasie forsowania

W natarciu z forsowaniem przeszkód wodnych pułk otrzymuje zadanie z reguły płytsze niż w normalnych warunkach natarcia.

W wypadku rozpoczęcia forsowania z planowym przygotowaniem głębokość zadania bliższego pułku może wynosić 3-4 km, a zadania następnego około 10 km.

Jeśli pułk działa jako oddział wydzielony, to z reguły otrzyma zadanie jednostopniowe, dotyczące opanowania przyczółka

za przeszkodą wodną, przeciętnie o głębokości do 10 km. Opanowany przyczółek /rejon za przeszkodą wodną powinien zapewnić warunki wprowadzenia do walki sił przynajmniej jednego pułku.

Bataliony pierwszego rzutu pułku otrzymują zadanie bliższe, polegające na sforsowaniu przeszkody wodnej, rozbiciu nieprzyjaciela w czołowych punktach oporu i opanowaniu rejonów na głębokość przynajmniej 3-4 km. Oprócz tego batalionom pierwszorzutowym wyznacza się kierunek dalszego natarcia na głębokość zadania następnego pułku.

Ugrupowanie bojowe pułku do forsowania z marszu tworzy się w czasie podchodzenia do przeszkody wodnej. Powinno ono zapewnić szybkie forsowanie przeszkody wodnej z marszu na szerokim froncie i narastanie sił na przeciwległym brzegu oraz dalsze rozwinięcie natarcia na całą głębokość otrzymanego zadania.

W skład ugrupowania pułku do forsowania przeszkody wodnej wchodzi te same elementy ugrupowania, co w natarciu bez forsowania. Pułk może być ugrupowany do forsowania w jeden lub dwa rzuty. Najbardziej dogodna jest ugrupowanie pułku w dwa rzuty, bowiem zapewnia się narastanie wysiłku w głębi i manewr pododdziałów na kierunek, na którym uzyska się powodzenia.

Ugrupowanie pułku w jednym rzucie pozwala na sforsowanie przeszkody wodnej w stosunkowo krótkim czasie i na szerokim froncie. Zapewnia ono jednocześnie rozśrodkowanie pododdziałów i zmusza nieprzyjaciela do rozproszenia wysiłku w obronie przeszkody wodnej. Jednorzutowe ugrupowanie pułku wymaga dużej ilości środków przeprawczych, zwłaszcza podczas forsowania średnich i szerokich przeszkód wodnych. Jeśli pułk ugrupowany jest w

jednym rzucie, należy tworzyć odwód w sile przynajmniej dwóch kompanii piechoty /czołgów/.

Na odcinku forsowania pułku może być wysadzony taktyczny desant powietrzny /śmigłowiec/ w sile do wzmocnionego batalionu piechoty^{xx/}. Ląduje on wtedy, gdy czas podejścia do przeszkody wodnej oddziału wydzielonego lub sił głównych pułku nie przekroczy 2-3 godzin.

Desant powietrzny i oddział wydzielony - obok zasadniczych zadań związanych z opanowaniem przepraw lub dogodnego rejonu do forsowania - realizują na rzecz sił głównych pułku takie zadania, jak: rozpoznanie przeszkody wodnej, wykonanie przejść w zaporach minowych, wykonanie zjazdów do wody i wyjazdów dla środków przeprawowych oraz wiele innych w zależności od konkretnej sytuacji na polu walki.

W czasie forsowania przeszkody wodnej z marszu organizuje się na szczeblu pułku oddział wydzielony w sile do batalionu piechoty /czołgów/^{xx/}, wzmocnionego kompanią czołgów, dywizjonem artylerii, plutonem przeprawowo-desantowym, plutonem samobieżnych promów gąsienicowych /GSP/ i baterią artylerii przeciwlotniczej ZSU-23-4 lub "Strzeża-1"^{xx/}. Przy takim wzmocnieniu oddział wydzielony może zorganizować jedną przeprawę desantową i promową.

x/ Taktyczny desant powietrzny organizuje i wysadza dywizja.
xx/ Pułk czołgów wysyła oddział wydzielony w sile 1-2 kcz wzmocnione ~~kamizarkami~~ artylerią, pododdziałami inżynierskimi wraz ze środkami przeprawowymi /plutonem samobieżnych promów GSP/ i baterią ZSU-23-4 lub "Strzeża-1".

2. ORGANIZACJA FORSOWANIA PRZESZKOD WODNYCH PRZEZ PUŁK

2.1. Wypracowanie decyzji i postawienie zadań bojowych

Metoda i sposoby pracy dowódcy i sztabu pułku w czasie wypracowania decyzji o forsowaniu zależą od: czasu jakim dowódca pułku dysponuje na zorganizowanie forsowania, położenia pułku i charakteru działań nieprzyjaciela na podejściu do przeszkody wodnej; posiadania sił i środków do zabezpieczenia forsowania; charakteru przeszkody wodnej.

Po otrzymaniu zadania do forsowania z marszu dowódca pułku przeprowadza analizę zadania, w której oprócz ogólnych zagadnień ^{istniejących w normalnym metacie} rozpatruje szereg innych związanych z forsowaniem, a mianowicie: zamiar dowódcy dywizji, zwłaszcza w zakresie rozbitcia nieprzyjaciela na podejściach do przeszkody wodnej i na jej przeciwległym brzegu oraz siły, które należy wydzielić do uchwycenia istniejących przepraw i do rozwinięcia natarcia na przeciwległym brzegu.

^{Ocena położenia}
W ocenie nieprzyjaciela między innymi określa się: siły i środki nieprzyjaciela oraz sposób ich przeciwdziałania w czasie podejścia pułku do przeszkody wodnej i w toku forsowania; możliwości użycia przez nieprzyjaciela broni jądrowej; charakter obrony na przeciwległym brzegu; system zapór inżynierskich na obu brzegach i w wodzie oraz siły nieprzyjaciela, które należy rozbić przed przeszkodą wodną i w głębi jego obrony.

W ocenie sił własnych ustala się: położenie pododdziałów pułku przed forsowaniem; możliwości batalionów pierwszego rzutu pułku w toku podejścia do przeszkody wodnej i w czasie forsowania; sposób wykorzystania środków przeprawowych oraz ~~jakie~~ siły, które należy wydzielić do uchwycenia istniejących przepraw.

Z oceny sąsiadów wyciąga się wnioski dotyczące wykorzystania ich działań, ^{głównie} taktycznego desantu powietrznego i oddziału wydzielonego dywizji^{x/} oraz ustala przedsięwzięcia w zakresie zabezpieczenia skrzydeł.

W ocenie terenu ustala się: charakter przeszkody wodnej, dostępność brzegów i doliny rzeki; miejsca dogodne do urządzenia przepraw, możliwości deformacji terenu, spiętrzenia wody po uderzeniach jądrowych oraz zmiany w korycie rzeki; inne problemy związane z ustaleniem poszczególnych elementów odcinka forsowania /rejon wyjściowym, rejon zatrzymania rzutu transportowego pododdziałów pierwszorzutowych, linia wyjściowa i drogi/.

Na podstawie analizy zadania i oceny położenia dowódca pułku podejmuje decyzję z mapy. Oprócz map roboczych sztab pułku opracowuje tabelę przepraw lub grafik forsowania.

W decyzji do forsowania dowódca pułku - obok innych danych określa: sposób forsowania; ugrupowanie sił i środków pułku; odcinki forsowania dla batalionów i podział środków przeprawowych; ogniowe przygotowanie i wsparcie forsowania pułku. W części wykonawczej dowódca pułku określa zadania bojowe dla pododdziałów, artylerii i odwodów.

W miarę zbliżania się pułku do przeszkody wodnej, zdobywania dodatkowych danych o nieprzyjacielu i przeszkodzie wodnej, dowódca pułku - jeżeli zachodzi potrzeba - przeprowadza rekonosans^{xx/} i precyzuje decyzję o forsowaniu. Sprecyzowanie decyzji powinno nastąpić z takim wyliczeniem, ażeby artyleria i pododdziały mogły otrzymać zadania w czasie niezbędnym do zorganizowania forsowania.

x/ Jeżeli dywizja je organizuje
xx/ W czasie forsowania z marszu dowódca pułku przeprowadza rekonosans po podejściu oddziału wydzielonego lub jednego z pierwszorzutowych batalionów do przeszkody wodnej. Jeśli forsowanie odbywa się z planowym przygotowaniem, wówczas rekonosans można przeprowadzić przed rozpoczęciem forsowania.

Przerwa - 10'

2 lekcja wykładu - 45'

2.2. Organizacja dowodzenia i współdziałania

Organizując dowodzenie pułkiem podczas forsowania przeszkód wodnych należy uwzględnić pewne różnice wynikające ze specyfiki tego działania. Dowódcą pułku forsującego przeszkodę wodną jest dowódca odcinka forsowania. Wymusza on szefa saperów pułku na komendanta tego odcinka.

Szef saperów jest bezpośrednim doradcą dowódcy pułku w sprawach technicznych związanych z użyciem oraz wykorzystaniem sił i środków inżynieryjnych przeznaczonych do zabezpieczenia forsowania. Szefowi saperów podporządkowuje się z reguły wszystkie pododdziały inżynieryjne, które są przeznaczone do urządzenia przeprow.

Dowódcy pododdziałów inżynieryjnych organizujących różnego rodzaju przeprowy na odcinku forsowania pułku są jednocześnie komendantami tych przeprow.

W czasie przeprow czołgów pod wodą oraz przeprow desantowych z wykorzystaniem etatowych pływających transporterów opancerzonych, ^(BWP) na komendantów tych przeprow wyznacza się dowódców /oficerów/ przeprowadzających się pododdziałów ogólnowojskowych.

Komendant przeprowy wyznacza zwykle dwóch lub trzech pomocników, z których pierwszy znajduje się na brzegu wyjściowym i kieruje załadowaniem pododdziałów na środki przeprowowe lub sprawne funkcjonowanie przeprowy; drugi zaś - na przeciwnym brzegu dopilnowuje wyładowanie pododdziałów albo też kieruje poszczególne transportery opancerzone /BWP/ na poszczególne przejścia w zaporach inżynieryjnych.

Współdziałanie na okres forsowania organizuje się przede wszystkim według zadań jak na przykład rozbić pododdziałów nieprzyjaciela na podejściu do przeszkody i opanowanie przepraw przez oddział wydzielony pułku /dywizji/, forsowanie przeszkody wodnej i opanowanie rejonu na przeciwległym brzegu na głębokość zadania bliższego /następnego/ pułku; rozwinięcie natarcia na przeciwległym brzegu w celu wykonania kolejnego /następnego/ zadania.

Dowódca pułku na okres forsowania wydaje wytyczne do współdziałania po postawieniu zadań bojowych i konkretyzuje niektóre problemy współdziałania w czasie podchodzenia pododdziałów do przeszkody wodnej.

Niezwykle ważne jest współdziałanie pododdziałów pułku w czasie rozpoczęcia i trwania forsowania oraz rozwijania natarcia na przeciwległym brzegu. W tym celu dowódca pułku powinien określić: obiekty uderzeń jądrowych wykonywane w pasie natarcia na odcinku forsowania pułku, sposoby uchwycenia przepraw i dogodnych rejonów do forsowania, sposób stworzenia warunków działania dla oddziału wydzielonego przez pododdziały i artylerię pułku, kolejność pokonywania przeszkody wodnej przez pododdziały, sposób przechodzenia na przeprawy zapasowe i kolejność wcześniejszego wprowadzenia pododdziałów drugiego rzutu w miejsce pododdziałów pierwszego rzutu obezwładnionych bronią jądrową, sygnały współdziałania oraz działanie pozostałych elementów ugrupowania bojowego pułku.

2.3. Główne zagadnienia zabezpieczenia forsowania

Zabezpieczenie forsowanie przeszkody wodnej organizowane jest na ogólnych zasadach, jednak z uwzględnieniem pewnych

cech charakterystycznych wynikających z samego forsowania. Najczęściej specyficzne cechy występują w takich elementach zabezpieczenia forsowania, jak: rozpoznanie, ubezpieczenie i zabezpieczenie inżynieryjne.

R o z p o z n a n i e

Organizując rozpoznanie, główną uwagę należy zwrócić na ustalenie odcinków najdogodniejszych do forsowania oraz charakter obrony nieprzyjaciela na podejściu do przeszkody wodnej i na jej przeciwległym brzegu. Dlatego też rozpoznanie powinno ustalić: charakter obrony przeszkody wodnej; drogi dojścia i rejony wyjściowe; istniejące czynne przeprawy i mosty nieprzyjaciela; rozmieszczenie zapór inżynieryjnych i rejony skażeń oraz inne dane stosownie do zaistniałej sytuacji.

Dowódca pułku w wytycznych do rozpoznania określa kierunek skupienia głównego wysiłku rozpoznania, terminy i kolejność dostarczenia danych z rozpoznania.

U b e z p i e c z e n i e w c z a s i e f o r s o w a - n i a p u ł k u

Ubezpieczenie wojsk i przepraw ma na celu zapobieżenie niespodziewanemu i bezpośredniemu napaadowi nieprzyjaciela głównie na przeprawy z lądu i wody. W związku z tym dowódca pułku w wytycznych do zabezpieczenia forsowania ustala: zorganizowanie odpowiedniej sieci posterunków obserwacyjnych, wydzielenie sił i środków do patrolowania lustra wody w pobliżu przeprawy, utworzenie zagrody przeciwminowej i czaty

po obu stronach przepraw - szczególnie w górę rzeki^{x/}, przygotowanie materiałów /pompy/ do gaszenia pożarów, wydzielenie pododdziału w sile wzmocnionej kompanii piechoty do bezpośredniej obrony przepraw /promowych i czołgów pod wodą/.

Pododdziały wyznaczone do obrony przepraw rozwijają się na rubieży odległej od przepraw 1-3 km w gotowości do odparcia niespodziewanego ataku pododdziałów nieprzyjaciela. Pododdziały ubezpieczenia rozwinięte na brzegu własnym przeprawiają się w ostatniej kolejności.

Z a b e z p i e c z e n i e i n ż y n i e r y j n e

Inżynieryjne zabezpieczenie forsowania obejmuje szereg przedsięwzięć mających na celu zapewnienie ciągłości podjęcia wojsk do przeszkody wodnej i jej sforsowania. Dowódca pułku w wytycznych do zabezpieczenia forsowania ustala: ilość i rodzaje przepraw oraz czas ich uruchomienia, ilość i czas wykonania przejść w zaporach inżynieryjnych oraz ilość dróg do poszczególnych przepraw.

Pułk z reguły urządza i utrzymuje dwie przeprawy desantowe i jedna-dwie przeprawy czołgów pod wodą oraz przeprawy promowe na samobieżnych promach gasienicowych GSP-50, jeśli otrzyma je na czas forsowania.

Przejścia w zaporach minowych nieprzyjaciela zerówno na brzegach, jak i w wodzie wykonuje się przeważnie w czasie ogólnego przygotowania forsowania. Do tego celu stosuje się

x/ Czaty wodne organizuje się na odkrytych odcinkach forsowania i na przeprawach mostowych. W skład czaty wodnej wchodzi drużyna lub pluton saperów z takimi środkami desantowymi, jak szybkie kutry, pływające samochody i transportery opancerzone /BWP/ oraz środki do wykonania zagrody przeciwminowej /siatki, liny, żerdzie itp./.

ładunki wydłużone wystrzeliwane z czołgów i transporterów opancerzonych lub wysuwane ręcznie w czasie poszerzenia przejść wykonanych przez czołgi-trały. Dla każdej kompanii piechoty pierwszego rzutu wykonuje się przynajmniej dwa przejścia zarówno na brzegach, jak i w wodzie. Natomiast dla każdej kompanii czołgów pokonującej przeszkodę wodną na przeprawie czołgów pod wodą oraz na każdej przeprawie promowej i mostowej - po jednym przejściu.

3. PROWADZENIE FORSOWANIA PRZESZKOD WODNYCH PRZEZ PUŁK

3.1. Podejście pułku do przeszkody wodnej i forsowanie jej z marszu

Natarcie, połączone z forsowaniem przeszkody wodnej stwarzać może nieprzewidziane i skomplikowane sytuacje. Nie mniej jednak należy dążyć do tego, by forsowanie wojsk odbywało się w określonym porządku i kolejności. Sposób forsowania i kolejność przeprawy pododdziałów powinny być realizowane zgodnie z decyzją dowódcy pułku i jego zamiarem rozegrania walki oraz powinny wynikać z aktualnej sytuacji taktyczno-operacyjnej.

Pułk forsując przeszkodę wodną w składzie pierwszego rzutu dywizji z zasady wysyła ze swego składu oddział wydzielony w sile wzmocnionego batalionu piechoty /czołgów/, wspartego czołgami /piechotą/, artylerią i środkami przeprawowymi. Zadaniem oddziału wydzielonego jest opanowanie istniejących przepraw lub dogodnego rejonu do forsowania. Oddział wydzielony może forsować przeszkodę wodną na samodzielnym odcinku lub kierunku lądowania desantu powietrznego.

Bataliony piechoty pierwszego rzutu pułku zapewniają oddziałowi wydzielonemu pułku dogodne warunki przekroczenia

rubieży styczności wojsk /na podejściach rzeki/ i swobodę działania.

Podczas natarcia na podejściu do przeszkody wodnej pododdziały pułku, w miarę możliwości, powinny omijać punkty oporu nieprzyjaciela, dążąc do wyjścia na jego tyły i skrzydła. Następnie pod osłoną oddziału wydzielonego i czołgów rozwiniętych nad brzegiem pierwszorzutowe bataliony podchodzą do przeszkody wodnej, przyjmują ugrupowanie bojowe i z marszu forsują rzekę na swoich odcinkach forsowania.

Drugi rzut pułku należy wprowadzić do walki całością sił przeważnie z opanowanego rejonu na przeciwległym brzegu. Przeprawia się on na czynnych przeprawach pierwszego rzutu lub po moście za pierwszym rzutem pułku. Drugi rzut pułku wykorzystuje się do: rozwinięcia powodzenia na kierunku głównego uderzenia pułku; poszerzenia opanowanego rejonu /przyczółka/ w celu stworzenia dogodnych warunków przeprawy sił głównych dywizji; zamiany batalionów pierwszego rzutu, które zostały wyczerpane w walce lub poniosły znaczne straty.

Kontrataki nieprzyjaciela na przeciwległym brzegu pułk odpiera głównie z marszu, a w ostateczności - z miejsca. Wówczas głębokość i odległość kolanej rubieży odpiierania kontrataku będzie przeważnie mniejsza niż w normalnych warunkach; głębokość jej może wynosić 1 km, a odległość między tymi rubieżami - 1,5 km.

Pułk działający jako oddział wydzielony dywizji podchodzi zazwyczaj do przeszkody wodnej w ugrupowaniu przedbojowym, a niekiedy - marszowym, wykorzystując jedną lub kilka dróg i mając w przodzie ubezpieczenie oraz samodzielne patrole rozpoznawcze. Siły główne pułku ubezpiecza awangarda lub espiers

czołowe. Awangarda pułku powinna być wzmocniona taką ilością samobieżnych środków przeprawowo-desantowych, aby mogła samodzielnie przeprowadzić się na przeciwległy brzeg. Oddział wydzielony powinien unikać walk z wycofującymi i broniącymi się pododdziałkami nieprzyjaciela, dążąc do jak najszybszego osiągnięcia przeszkody wodnej i połączenia się z desantem powietrznym.

W celu zapewnienia warunków do szybkiego rozwinięcia oddziału wydzielonego w ugrupowanie bojowe i forsowanie przeszkody wodnej z marszu należy na czole kolumn przesuwac czołgi /bojowe wozy piechoty/, a za awangardą - część artylerii i samobieżne środki przeprawowe.

W czasie podchodzenia do przeszkody wodnej pułk działający jako oddział wydzielony nie powinien wdawać się w przewlekłe walki z wycofującymi się nieprzyjacielem. Jeżeli przewiduje się wykonanie uderzeń jądrowych na obronę nieprzyjaciela, pułk zatrzymuje się na rubieży bezpieczeństwa. Na tej rubieży pododdziały rodzajów wojsk wchodzące w skład awangardy, a nie wyposażone w transportery opancerzone zakładują się na samobieżne środki przeprawowe. W ślad za uderzeniami jądrowymi i lotnictwem pododdziały piechoty /czołgów/ szybko zbliżają się do przeszkody wodnej i w czasie ogniowego przygotowania forsowania pokonują ją z marszu. Forsowanie przeszkody wodnej przez awangardę wspierają ogniem na wprost czołgi i artyleria przeciwpancerna oraz ogniem pośrednim artyleria i moździerze awangardy i pułku. W ślad za awangardą przeprowadzają się siły główne pułku.

Ze składu oddziału wydzielonego jako pierwsze forsują przeszkodę wodną pododdziały wyposażone w pływające transportery lub BWP /pododdziały piechoty/. W ich ugrupowaniu lub w

Ślad za nimi przeprowadza się na samobieżnych środkach przeprawy pododdziały wzmocnienia, zwłaszcza artylerię i nożdzierze, a w miarę rozwijania przeprawy promowej - pozostałe pododdziały pułku /oddziału wydzielonego/. Pododdziały czołgów przeprowadza się na samobieżnych promach gasienicowych typu GSP, działających w ramach przeprawy desantowej lub na promach z parku PP-64 albo na przepławach pod wodą.

W wypadku uchwycenia przez desant powietrzny istniejących przepraw /mostów, brodów/, oddział wydzielony natychmiast przeprowadza czołgi i artylerię na przeciwny brzeg i nie dopuszcza do zniszczenia opanowanej przeprawy. W takiej sytuacji przydzielone oddziałowi wydziałonemu siły i środki przeprawy wykorzystuje się do zabezpieczenia forsowania i przeprawy wojsk na inny ^{ku} kierunek lub stworzenia w rejonie forsowania odwodu środków przeprawy.

Pod osłoną oddziału wydzielonego może być wysunięta do przodu część artylerii dywizji. Zajmuje one stanowiska ogniowe w odległości 1-3 i więcej km od przeszkody wodnej i następnie wspiera działanie oddziału wydzielonego.

Po sforsowaniu przeszkody wodnej ze składu oddziału wydzielonego pozostawia się niezbędne siły i środki do obrony opanowanych przepraw lub dogodnego rejonu do forsowania. Siły główne oddziału wydzielonego rozwijają natarcie w głąb, niszczą pododdziały rakiet i artylerii oraz podchodzące odwody nieprzyjaciela i opanowują nakazany rejon /obiekt/.

3.2. Forsowanie przeszkody wodnej przez siły główne pułku

Po opanowaniu przeciwległego brzegu przez pierwszorzutowe pododdziały pułku i zniszczeniu środków przeciwpancernych nieprzyjaciela prowadzących ogień na lustro wody, pododdziały inżynierskie i zabezpieczenia czołgowo-technicznego przystępują do przygotowania przepraw czołgów pod wodą oraz przepraw promowych, które organizuje i urządza dywizja.

Czołgi rozwinięte na brzegu wyjściowym wspierają ogniem na wprost forsowanie batalionów pierwszego rzutu pułku, a następnie przesuwają się one na przeprawy czołgów pod wodą. Czołgi przeprawia się pod wodą sposobem przeciągania /bezzałogowej przeprawy pod wodą/ lub pojedynczo w kolumnach z załogami na własnym chodzie. Pierwszy sposób jest coraz częściej stosowany, bowiem zapewnia bezpieczeństwo załodze czołgów.

Po przeprowadzeniu czołgi dołączają do pododdziałów piechoty lub organizowany jest z ich składu oddział wydzielony w celu opanowania ważnego rejonu albo węzła dróg, zapewniającego rozwinięcie natarcia i wykonanie kolejnego zadania pułku.

Pododdziały artylerii przeciwlotniczej organicznej i przydzielonej rozwija się na brzegu wyjściowym na kierunku głównego uderzenia pułku w celu osłony sił głównych lub najważniejszego elementu ugrupowania bojowego pułku w czasie forsowania. Część środków przeciwlotniczych należy przeprowadzić jednocześnie z batalionami pierwszego rzutu lub za nimi w celu osłony ^{przeprawy} pododdziałów prowadzących walkę na przeciwległym brzegu przed uderzeniami lotnictwa.

Za batalionami pierwszego rzutu przeprowadza się odwód przeciwpancerny pułku, który powinien natychmiast zająć rejon wyjściowy na przeciwległym brzegu w gotowości do odparcia kontrataku czołgów nieprzyjaciela.

Artylerię do ognia pośredniego przeprowadza się najczęściej bateriami /dywizjonami/, mając na uwadze, by większa jej część mogła w sposób ciągły wspierać ogniem forsowanie się głównych pułku.

Dowódca i sztab pułku powinien kierować z rejonu wyjściowego kolejno pododdziały na poszczególne przeprawy: desantowe, czółnow pod wodą i promowe zgodnie z ich pojemnością. Do kierowania ciągłością przeprawy pododdziałów pułku organizuje się posterunki regulacji ruchu. Kierują one na przeprawy jedynie taką ilość pododdziałów i sprzętu bojowego, która może przeprowadzić się na przeciwległy brzeg w jednym obrocie środków przeprawowych lub zachowując określone odległości między poszczególnymi rzutami, przeprowadzającymi się na pływających transporterach bojowych /bojowych wozach piechoty/.

Drugi rzut pułku może przeprowadzić się na jednej z przepraw desantowych batalionu pierwszego rzutu pułku albo na przeprawach promowych lub mostowych /jeśli takie dywizja lub armia urządza na odcinku forsowania pułku/.

Jeżeli forsowanie przeszkody wodnej z marszu nie rokuje powodzenia lub sztab pułku posiada sprawdzone dane o zorganizowaniu silnej obrony przeciwległego brzegu przez znaczne siły nieprzyjaciela, to wówczas organizuje się szereg takich przedsięwzięć, jak: szczegółowe rozpoznanie systemu obrony nieprzyjaciela; ogniowe przygotowanie forsowania i wykonanie uderzeń jądrowych; skoncentryowanie sił i środków na określonym kierunku celem uzyskania zdecydowanej przewagi i przełamania obrony nieprzyjaciela. Po wykonaniu tych przedsięwzięć pododdziały pułku pokonują przeszkodę wodną na wybranych kierunkach.

3.3. Forsowanie przeszkody wodnej przez pułk z planowym przygotowaniem^x

Przeszkodę wodną z planowym przygotowaniem forsuje się w zasadzie na wąskim froncie, wiążąc siły nieprzyjaciela na całym odcinku forsowania. Główny wysiłek forsowania skupia się jednak na kierunku głównym uderzenia pułku. Natomiast w natarciu na obronę rejonu zawczasu zorganizowaną przetamuje się tę obronę na wąskim odcinku, skupiając na nim większość sił pułku i środków przeprawowych. Dzięki temu zapewnia się pokonanie obrony nieprzyjaciela i forsowanie przeszkody wodnej na wybranym odcinku oraz rozwinięcie powodzenia na skrzydła i w głąb.

Forsowanie rozpoczyna się uderzeniami jądrowymi i ogniowymi przygotowaniem forsowania. W czasie ogólnego przygotowania forsowania siły główne pułku wychodzą z rejonu wyjściowego /wycieknięcia/ i rozwijają się na rubieży rozwinięcia w kolumny kompanijne. Następnie szybko przesuują się na transporterach opancerzonych /BWP/ do określonych przepraw desantowych i o godzinie "G" przeprowadza się falą czołową pierwszorzutowych batalionów. Wraz z falą czołową przeprowadzają się na przeciwległy brzeg pododdziały inżynieryjne wyznaczone do wykonania i oznakowania przejść w zaporach inżynieryjnych.

W ślad za falą czołową przeprowadzają się również na etatowych transporterach opancerzonych /BWP/ siły główne batalionów pierwszego rzutu pułku oraz środki wsparcia. Dalszy przebieg forsowania nie różni się od forsowania sił głównych pułku z marszu.

Zakończenie

Forsowanie przeszkód wodnych powinno być prowadzone z marszu w tempie nie mniejszym niż natarcie w normalnych warunkach.

Stąd też i zadania bojowe dla pułku, w zależności od sytuacji

x/ Omówić na plakacie nr 2

i położenia, będą niekiedy stawiane na taką samą głębokość, jak w normalnym natarciu.

Zasadniczym sposobem pokonywania przeszkód wodnych jest forsowanie z marszu, bez zatrzymywania działań zaczepnych i w takim ugrupowaniu bojowym, w jakim pododdziały pułku podeszły do przeszkody wodnej.

Powodzenie pułku podczas forsowania przeszkód wodnych będzie przede wszystkim zależało od umiejętne i właściwego wykorzystania potęgi ognia wszystkich środków ogniowych, głównie broni jądrowej oraz możliwości środków przepławowych. Oprócz tego poważną rolę odgrywa manewr sił i środków na przeprawach i przepławaniu oraz umiejętne wykorzystanie wszystkich rodzajów wojsk głównie desantu powietrznego i oddziału wydzielonego.

W wykładzie omówiono tylko część problematyki dotyczącej organizacji i prowadzenia forsowania przez pułk. Przedstawiono najbardziej typowe warunki i możliwe rozwiązania ważniejszych zagadnień. Podaje wykaz literatury w celu dalszego studiowania i pogłębienia tego tematu oraz przygotowania się do ćwiczenia grupowego.

LITERATURA

A. Obowiązkowa:

1. Regulamin Walki Sił Zbrojnych PRL /dywizja-pułk/ s.160-170, nr bibl. 010965.
2. Podręcznik: "Taktyka Ogólna". Szt.Gen. 408/67, s.195-213, nr bibl. 012337.
3. Biuletyn Informacyjny Sztabu Generalnego MON nr 3/103/ 1971 r., nr bibl. 014363.
4. Instrukcja: "O przeprawie czołgów pod wodą". Szkol. 264/66, nr bibl. pf 12062.
5. Instrukcja: "O bezzalogowej przeprawie czołgów pod wodą" Szkol. 432/71, nr bibl. pf 15540.
6. Skrypt: Organizacja i prowadzenie forsowania przeszkód wodnych przez pułk, Wyd.ASG, nr bibl.016114.

B. Zalecona dodatkowo:

1. Myśl Wojskowa nr 6/68, s.24-28.
2. Podr. "Służba Sztabów ogólnowojskowych. Sztab Gen. 387/66
nr bibl. str.158-160.
3. Myśl Wojskowa nr 5/71, str.

OPRACOWAŁ

płk dypl. Teofil WÓJCIK

Odbito 3 egz. Bibl.
Egz.nr 1-3 - ~~Konf.~~ tajna
Wyk. płk WÓJCIK
Druk. K.L.
Nr 0325/0752/WW

BIBLIOTEKA NAUKOWA ASG WP
Archiwum Państw. Zbiory Specjalnych

Nr ewid. 339856